

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ.
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.

ΤΟΜΟΣ Στ'.
ΑΡΙΘΜ. 16 (136).

Συνδρομή ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους ἑτησία μὲν
φρ. χρ. 25 ἐξάμηνος δὲ φρ. χρ. 12½.

ΕΤΟΣ Στ'.
τῇ 15/27. Νοεμβρίου 1890.

ΚΟΜΗΣ ΙΟΥΛΙΟΣ SZAPARY ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΟΥΓΓΑΡΙΑΣ.

Πρὸ πολλοῦ αἱ συνεδριάσεις τοῦ Οὐγγρικοῦ κοινοβουλίου ἤγον εἰς λογομαχίας ἐν τῇ τολμηροτάτῃ σημασίᾳ τῆς λέξεως. Κατὰ τοῦ Coloman Tisza, ὅστις ἀπὸ δεκαπενταετίας ἤδη κατεῖχε τὴν πρωθυπουργίαν, ἀπηνύοντο κρύφια καὶ φανεραὶ προσβολαὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, αἱ τινες ὅμως ἀπέναντι τῆς δραστηριότητος τοῦ πρωθυπουργοῦ, στηριζομένου ὑπὸ τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως καὶ τῆς πλειονοψηφίας τῆς βουλῆς τοῦ κράτους, ἐματαιώθησαν. Σχεδὸν ἀπροσδόκητος ἦλθε μετὰ τὰ συμβάντα ταῦτα περὶ τὰς ἀρχάς τοῦ Μαΐου τοῦ ἔτους τούτου ἡ εἰδησις, ὅτι ὁ Tisza ἔδωκε τὴν παραίτησίν του καὶ ὅτι αὕτη ἐγένετο δεκτὴ, εὐλόγως δὲ καὶ ὀρθῶς ἐπιστεύετο ὅτι ὁ πρωθυπουργός, βαρυνθεὶς τὰς ἑριδας, ἐζήτησε νὰ εὕρῃ πρόφασιν τῆς ἀποχωρήσεώς του· διότι τὸ πραγματικὸν αἶτιον — (ἐπρόκειτο δὲ περὶ τούτου, ἂν ὁ Kossuth, ὅστις ὡς πολιτικὸς φυγὰς ἐπὶ πλέον ἢ δεκαπέντε ἔτη ἔζη ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἀπώλεσε τὰ πολιτικά του δικαιώματα ἢ ἐκέκτητο αὐτὰ εἰσέτι ὡς ἐπίτιμος πολίτης διαφόρων οὐγγρικῶν πόλεων) — ἡ αἰ-

τία αὕτη δὲν θὰ ἦτο βεβαίως τόσον σημαντικὴ ὥστε νὰ ἐπενέγκῃ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα. Ἀξιοπεριέργον ὅμως εἶνε ὅτι ὁ διάδοχος τοῦ Tisza παρουσιάσθη κατὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὴν δημοσιότητα ὅτε ὡσαύτως ἐπρόκειτο περὶ ὑποθέσεως τοῦ Kossuth. Πρὸ εἴκοσι καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν ἔγραψεν ὁ Kossuth ἐκ Τουρίνου τὰς γνωστάς ἐκείνας διαπύρους ἐπιστολάς του κατὰ τοῦ τότε ἀρτίως ἀποκαταστάντος οὐγγρικοῦ πολιτεύματος, δι' ὧν ἐπὶ τοσοῦτον ἐνεθουσίασε τοὺς πατέρας τῆς κοινότητος Erlau, ὥστε αὕτη ἐπεμψε πρὸς τὸν συγγραφέα τῶν ἐπιστολῶν ἐκείνων ἀναφορὰν ἐμπιστοσύνης. Ταχέως ἀποφασίσας ὁ κόμης Andrassy ἐπεμψεν εἰς Erlau ὡς βασιλικὸν ἐπίτροπον νεαρόν τινα μεγιστᾶνα, τὸν κόμητα Ἰούλιον Szapary, ὅστις καὶ παρουσιάσθη ἐν τῇ ἐπισήμῃ συνεδριάσει τῶν πατέρων. «Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως» ἀπήτησεν οὗτος τὸ πρωτόκολλον, εἶτα δὲ ἐν σιωπῇ ἀποκόψας ἐξ αὐτοῦ τὸ σχετικὸν χωρίον ἔσχισε βραδέως τὸ φύλλον πρὸ τῶν ὁμμάτων τῶν ἐκπλήκτων θεατῶν. «Ἡ ἐπανάστασις τῆς Erlau» ἐτελείωσε καὶ ἡ σο-

ΚΟΜΗΣ ΙΟΥΛΙΟΣ SZAPARY |
πρωθυπουργός τοῦ βασιλείου τῆς Ουγγαρίας.

λομώνειος κρίσις τοῦ κόμητος Szapary ἐγένετο μετὰ πολλῆς ἐπιδοκμασίας δεκτῇ. Δέκα ἔτη βραδύτερον ὁ κόμης Szapary ἔσχε τὸ θάρρος νὰ ἀναλάβῃ τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν, ἀφοῦ ὁ Szelk ἔνεκα τῶν μεγάλων στρατιωτικῶν ἀπαιτήσεων ἔδωκε τὴν παραίτησίν του. Ἐκανόνισε τὰ πράγματα κατὰ τὸ δυνατόν καὶ εἶτα ἀπεχώρησε. Δευτέραν φοράν ἦλθεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ὅπερ δεινοὺς ἀγῶνας εἶχε νὰ ὑποστῇ, καὶ κατὰ ταῦτα ὁ κόμης Szapary εἶνε ἀναμφισβητήτως δραστηριώτατος ἀνὴρ, οἷον ἀπαιτεῖ ὡς πρῶθυπουργὸν ἢ παροῦσα πολιτικὴ κατάστασις τῆς Οὐγγαρίας. — Ὁ κόμης Ἰούλιος (Gyula) Szapary ἐγεννήθη τῇ 1. νοεμβρίου 1833 ἐν Βουδαπέστη.

B. N.

Ο ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΛΥΧΝΟΣ.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Η οικογένεια τῶν Περροννέτων — συγκειμένη ἀπὸ τὸν κύριον Ἰούλιον Περροννέτον, ἀρχαῖον σκουφοποιόν, ἀπὸ τὴν κυρίαν Λεοντίνην Περροννέτου, τὴν σύζυγόν του, καὶ ἀπὸ τὴν θυγατέρα των, Ἀμαλίαν Περροννέτου, νεάνίδα ὠριμον γάμου — εἶχε τελειώσῃ τὸ δεῖπνόν της.

Ἡ Ἀμαλία Περροννέτου, κατὰ τὰ σοφὰ ἐν τῇ οἰκονομικῇ τέχνῃ διδάγματα ἅπερ εἶχεν ἐντυπώσῃ αὐτῇ ἡ μήτηρ της, ἐβοήθει τὴν μικρὰν ὑπηρέτριαν ἐν τῇ ἀποσκευασίᾳ τῆς τραπέζης, ἐπιτηροῦσα τὰ λεπτοεργή σκευῇ καὶ τὰ λείψανα τοῦ δείπνου.

Ἡ κυρία Περροννέτου ἐλάμβανεν ἤδη ἀνὰ χεῖρας τὸ μέγα κατάστιχον ὅπως ἐγγράψῃ τὰς δαπάνας τῆς ἡμέρας, ὁ δὲ κύριος, ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὰς τιμὰς τοῦ χρηματιστηρίου, ἐνεθρονίζετο, ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ δωματίου πλησίον τῆς θερμάστρας, ἵνα καταβροχθίσῃ τὰ πολιτικὰ ἄρθρα. Διότι ἡ οικογένεια τῶν Περροννέτων παρέμενεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐστίασεως μετὰ τὸ δεῖπνον. Ἡ μεγάλη καὶ πολυτελὴς ἡντρεπισμένη αἰθουσα ἐχρησίμευε μόνον κατ' ἐκάστην πέμπτην, ἥτις ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς· κατ' ὅλον δὲ τὸ λοιπὸν τῆς ἐβδομάδος τὰ ἐπιπλα ἔμενον ἐπιμελῶς περικεκαλυμμένα διὰ περιβλημάτων ἵνα προφυλάσσωνται ἀπὸ τοῦ κονιορτοῦ, ὅσας δὲ κατὰ τύχην ἠναγκάζετο τις νὰ διέλθῃ διὰ τῆς αἰθούσης, ἐπορεύετο πάντοτε ἀκροποδητεῖ, ἵνα μὴ καταστραφῶσιν οἱ τάπητες.

Ἐκ τούτου δὲν πρέπει νὰ συμπεράνῃ ὁ ἀναγνώστης ὅτι οἱ Περροννέτοι ἦσαν φιλάργυροι· ἀπ' ἐναντίας, ἦσαν χρηστοὶ καὶ τίμοι ἄνθρωποι, συναδρούσαντες ἐπιμόχθως ἱκανὸν πλοῦτον ἐν τῇ ἐμπορίᾳ καὶ τῇ βιομηχανίᾳ τῆς σκουφοποιίας εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, κατ' ἣν ἡ σκουφοποιία δὲν εἶχε καταβληθῇ εἰσέτι ὑπὸ τοῦ ξένου συναγωνισμοῦ. Ἀλλὰ, εἶχον τὰς ιδιοτροπίας των· καί, ἐπειδὴ ἀνέκαθεν δὲν ἦσαν συνειδισμένοι νὰ μεταχειρίζωνται σαλόνι, διὰ τοῦτο οὐδεμίαν χρῆσιν ἔκαμνον τῆς αἰθούσης, τὴν ὁποίαν ἡντρέπισαν πολυτελῶς ὅτε ὠκοδομήθῃ ἡ οἰκία των ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Κονδαμίνης — ὡραία οἰκία, ἥτις ἔφερεν ἐτήσιον εἰσόδημα δώδεκα χιλιάδων φράγκων, καὶ τῆς ὁποίας ἐγίνωσκον πάντας τοὺς ἐνοικατορας, ἀπὸ τοῦ ὠπωροπώλου καὶ τοῦ οἰνοπώλου, οἵτινες κατεῖχον τὸ ἰσόγειον, μέχρι τῶν κατοίκων τῆς ἑκτῆς ὁροφῆς.

Τρεῖς φορές εἶχεν ἤδη ζητηθῇ εἰς γάμον ἡ θυγάτηρ των· ἀλλ' αὐτοὶ ἦσαν δύσπιστοι. Ἐφαντάζοντο ὅτι οἱ μνηστήρες ἦσαν ἐρωτευμένοι εἰς τὰς ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων, τὴν προῖκα τῆς Ἀμαλίας, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς

ὁδοῦ Κονδαμίνης, καὶ εἰς τὰς ἄλλας διακοσίας χιλιάδας φράγκων, αἵτινες ἀπετέλουν τὰς ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν μνηστήρων καλουμένας «ἐλπίδας». Καὶ αἱ πρόσφατοι ἱστορίαι, αἱ ἀπασχολοῦσαι τὰς παρισιανὰς φλυαρίας, ἔκαμνον τοὺς Περροννέτους νὰ θεωρῶσι πάντα νεανίαν ὡς προκοδῆραν.

Ἦθελον νὰ ἐκλέξωσιν ἀσφαλῶς, φρονίμως. Καὶ ὅμως ἐβιάζοντο νὰ ὑπανδρεύσωσι τὴν κόρην των, ἐπιθυμοῦντες νὰ κακοαναδρέψουν ἐγγόνια.

Ἀποσκευασθεῖσης τῆς τραπέζης, ἡ Ἀμαλία ἔφερεν εἰς τὸν πατέρα της ἐν ποτήριον κονιάκ, εἶτα δὲ ἐκάθησε καὶ παρετήρει τὰς ἐφημερίδας τῶν νεωτέρων συρμῶν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὅσας ἢ ἡ κόρη ἐφαίνετο βεβυθισμένη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐφημερίδων, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Περροννέτου ἀντήλλασσον λόγους τινὰς ταπεινοφώνως, μὲ ὕφος μυστηριώδες· ἀλλ' ἅμα ὡς ἡ Ἀμαλία ὕψωνε τὴν κεφαλὴν, ἐσιώπων ἢ ὠμίλουν περὶ τῶν ἀναγκαίων ἐπιδιορθώσεων τῆς οἰκίας.

Περὶ τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν πάντες ἔμειναν σιωπηλοὶ καὶ ἐνέτειναν τὰ ὦτα ἀκροώμενοι, περιμένοντες κατὰ τί: Αὐτὸ τὸ κατὰ τί ἦτο κρότος βημάτων εἰς τὴν κλίμακα, βημάτων σταθερῶν καὶ κανονικῶν, τὰ ὁποῖα παρηκολούθησαν ἀπὸ τῶν κάτω βαθμίδων τῆς κλίμακος μέχρι τῆς ἑκτῆς ὁροφῆς. Δὲν εἶπον τίποτε, ἀλλ' ἐσκέφθησαν, ὡς ἐμαρτύρει ἡ προφανὴς ἐπὶ τοῦ προσώπου των εὐχαρίστησις: «Ἐπέστρεψε ἔς τὸ δωματίον του!»

Σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τοῦτο, ἡ Ἀμαλία ἠσάσθη τοὺς γονεῖς της καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωματίον της.

Ὅτε οἱ γονεῖς ἔμειναν μόνοι, ὁ πατὴρ εἶπε:

«Τί ἀκρίβεια!»

Καὶ ἡ μήτηρ προσέειπε:

«Εἶνε φανερό πῶς εἶνε τακτικὸς ἄνθρωπος!»

Κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν ἤκουσαν δύο ἐλαφρὰ κτυπήματα εἰς τὴν θύραν των. Ἦτο ἡ θυραῤῥός, ἥτις ἤρχετο κατὰ τὴν συνήθειάν της νὰ διηγηθῇ εἰς τοὺς οἰκοδεσπότας τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας.

Τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας ταύτης ἦσαν τόσον ὀλίγα καὶ ἐπουσιώδη, ὥστε ἡ ὁμιλία ἐστράφη ἀμέσως εἰς τὸν ἐνοικατορα τοῦ ἑκτοῦ πατώματος, — ἀλλὰ πολὺ σιγά, καὶ ἀφοῦ πρότερον ἐκλείσθη ἡ θύρα τοῦ διαδρόμου ὅστις ἦγε πρὸς τὸ δωματίον τῆς Ἀμαλίας.

— «Λοιπὸν, κυρία Μαγιά;»

— «Λοιπὸν, κυρία μου, ἀκόμη σήμερα τὸ πρᾶξί μου ἔδωκε τὸ λάτινο ἀγγεῖο νὰ τὸ γιομῶσω πετρόλαιο.»

— «Εἶνε ἀνήκουστον!» ἐψιθύρισε θαυμάζουσα ἡ κυρία Περροννέτου.